

ABISUL SEXUALITĂȚII UMANE

Coloana vertebrală a umanității are două componente principale: religiozitatea, ce reprezintă dimensiunea spirituală a omului, aspirația sa către transcendent și sexualitatea, care este legătura cea mai puternică cu realitatea efemeră a lumii pământești. Din perspectivă religioasă, sexualitatea ne-a fost dată de către Dumnezeu ca pedeapsă după Păcatul Originar.

Cel puțin așa afirmă Sfinții Părinți.

Cu toate acestea, analizând cu multă atenție Geneza vom descoperi o ușoară contradicție: Dumnezeu a separat omul în cele două sexe înainte de săvârșirea Păcatului.

Fericitul Augustin sugera într-una din cărțile sale că ar fi fost mai bine ca Dumnezeu să fi creat doi bărbați, în loc de un bărbat și o femeie, iar Toma d'Aquino, în „Summa Theologica”, afirma că „zămislirea de urmași aparține omului, din pricina Trupului său stricacios din fire”, nesusținând contradicția din Facere.

Trebuie să subliniem categoric că modul de reproducere pe cale sexuală (unde este nevoie obligatoriu de doi parteneri de sex opus) ne-a fost dat de Dumnezeu după Păcatul Originar, până atunci, cu toate că omul era separat în sexe (Adam și Eva), nu odrăslea, adică ducea o viață îngerească.

Nouă ni se pare absolut clar că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia tocmai cu scopul ca ei să se înmulțească. Este evident că cei doi bărbați ai Sfântului Augustin nu puteau procrea. Este interesant de remarcat că atât Sfântul Maxim Mărturisitorul cât și Sfântul Grigorie de Nyssa credeau că la început oamenii ar fi trebuit „să se înmulțească printr-un mod de naștere de natură spirituală”. Oare ce ar putea însemna o înmulțire de natură spirituală?

Dar, dincolo de toate aceste cugetări teologice, sexualitatea este o realitate extrem de puternică în viața de zi cu zi a oamenilor. Se știe că Freud a dat o deosebită importanță sexualității, afirmând că aproape toate activitățile și demersurile umane au un substrat sexual inconștient. Sigur, mulți dintre confracții săi l-au combătut cu teza că omul este mai presus de instinctele sale. Oare așa să fie? Practica ne demonstrează contrariul: sexualitatea este cea mai puternică dominantă umană și, în consecință, aproape incontrollabilă, căci ea nu se supune voinței omului decât prin legile coercitive ale societății, într-un raport strict cu normele etice și morale determinate de diferitele etape istorice. Mass-media lumii ne dă de știre în fiecare zi de violuri, incesturi, aberații sexuale care ajung chiar și la crime. De aceea noi credem că sexualitatea umană este un abis aproape insondabil. De ce? Pentru că subiectul se conturează ca fiind unul mai mult decât delicat, iar excesiva pudibonderie puritanistă permite extrem de greu accesul în zone psihologice atât de întunecate. Nici chiar Freud nu a epuizat în întregime fenomenul care, evident, ar merita o analiză mult mai aprofundată. Wilhelm Stekel, emul de-al lui Freud, a scris la începutul secolului al XX-lea câteva cărți deosebit de interesante unde dezvăluie publicului larg, avizat sau nu, câteva studii de caz despre sexualitatea umană: „Psihologia eroticii feminine”, „Psihologia eroticii masculine”, „Simbolismul erotic” etc. Dar de ce nu mergem și mai departe? Ne temem oare că „demonii” sexualității, ce se zvârcolesc în cele mai tenebroase cotloane ale inconștientului, odată aduși la lumină, ne-ar îngrozi?

Psihanaliza sexuală a confirmat o realitate neliniștitoare: majoritatea subiecților, altminteri oameni cu aparența unei normalități psihice indubitabile, ascund secrete tulburătoare legate de fantezii și obsesii sexuale (reprimare sau nu), de multe ori glisând spre patologic, ce domină viața oamenilor de la copilărie până la senectute.

Câți dintre semenii noștri serioși, integri, care afișează o moralitate neîndoielnică, nu-și ascund în cele mai întunecate zone ale sufletului primele experiențe ale sexualității precoce infantile sau obsesiile și fanteziile erotice, de multe ori perverse, ce le bântuie mintea în orice moment al existenței lor!

De exemplu, este arhicunoscută preocuparea psihanalizatorilor asupra temei pedofiliie obsesive a lui Dostoievski, care s-ar desprinde din unele romane ale sale, și în mod special din „Demonii”, respectiv capitolul „Spovedania lui Stavroghin”. Se pare că celebrul scriitor ar fi fost suspectat de violarea unei minore, secret ce l-a urmărit toată viața. Acest subiect a fost analizat într-o carte extrem de interesantă, „Psihologia creștină a adâncurilor”, scrisă de profesorul Ion Mânzat, unde a făcut o paralelă psihologică între Dostoievski și S. Freud. Problema pedofiliie ar trebui studiată mult mai serios din moment ce, timp de câteva mii de ani (multe mii de ani), fetițele în vârstă de 11-12 ani (chiar și la vârste mai fragede) se căsătoreau. Este adevărat că oamenii trăiau mult mai puțin și atunci ciclurile vieții se comprimau. Din Fenicia antică avem știri că primii născuți ai fetițelor care se căsătoreau la vârste foarte timpurii (10-12 ani) se sacrificau zeilor, întrucât ei prezentau inerente malformații fizice. Mai aproape de zilele noastre, la începutul secolului al XX-lea, boierul Dinicu Golescu, care avea vârsta de 26 de ani, s-a căsătorit cu Zinca Farfara, ce avea numai 12 ani. Marta Lahovary, de numai 16 ani, s-a căsătorit cu George Valentin Bibescu, iar principesa Maria de abia împlinise 17 ani când se căsătorise cu principele Ferdinand. Și exemplele ar putea continua.

Dar și proza lui Mircea Eliade, așa după cum a remarcat și George Călinescu în a sa „Istorie a literaturii române”, dezvăluie o problemă sexuală cel puțin tangențială cu obsesia. De exemplu, în „Isabel și apele diavolului”, eroul descoperă viciul unei fetițe de 12 ani, pe care îl întreține cu o „drăcească pasiune”.

Îl practica „fără nicio plăcere, fără nicio tulburare sexuală”. Îl împlinea „numai pentru că era păcătos și pentru că desfăta o fată de doisprezece ani”.

În aceeași narațiune, se mai povestesc și alte experiențe erotice, cel puțin la fel de ciudate, trăite cu alte personaje feminine sau masculine.

În legătură cu nuvela fantastică „Domnișoara Cristina”, Călinescu spunea că „e stăpânită de trei experiențe sexuale: dorința de împerechere cu o moartă, dorința de împerechere cu un copil (o fetiță de 9 ani n. a.) și dorința de copulare cu o bolnavă (...), iar în romanele „Huliganii” și „Maitrey”, autorul descrie și alte „trăiri” și aventuri erotice „libertine” și „lubrice”, greu de acceptat pentru normele morale ale unei normalități sociale făgurnice. Pe de altă parte, dacă analizăm cu ochii unui psihanalist și opera lui George Călinescu, ce se dă drept lup moralist, am descifra relativ ușor și ipoteticele obsesii sexuale ale reputatului critic. În romanele „Bietul Ioanide”, „Scrinul negru” și „Cartea nunții” se descriu experiențe sexuale cel puțin la fel de bizare ca cele din paginile lui Mircea Eliade: dragostea extraconjugală (împărțită) a arhitectului Ioanide pentru minora Cucly, precum și dragostea platonice pentru ingenua și neprihănită Mini și sora ei, frumoasa și foarte tână Mihaela. Mai mult decât atât, din aceleași narațiuni, psihanalistul scrupulos și intransigent ar descoperi și dimensiunea fetișistă a erotismului călinescian prin stăruința cu care autorul descrie de nenumărate ori efectul excitant al porțelanului picioarelor feminine îmbrăcate în „rețeaua fină a ciorapilor”.

De altfel, problema sexualității, deopotrivă fascinantă și (încă) misterioasă, este reflectată de o inepuizabilă bibliografie, începând cu miturile esențiale ale lumii, trecând bineînțeles prin tantra-yoga, kama-sutra, Bocaccio, „Istoria sexualității” lui Foucault și terminând cu „Tropicul capricornului” al lui Henry Miller sau „De veghe în lanul de secară” al lui J. D. Salinger. La fel de

interesante, din această perspectivă, sunt și biografiile unui Toulouse-Lautrec, Paul Gauguin, George Sand sau Lewis Carroll. Și în niciun caz n-ar trebui ignorate, așa cum am mai spus, nici știrile din mass-media care aduc în atenția publicului informații tulburătoare, și de mult prea multe ori revoltătoare, despre o problemă fundamentală a întregii umanități, de care depinde însăși supraviețuirea noastră ca specie, dar pe care, din nefericire, preferăm încă s-o ascundem în spatele unei cortine de tăcere vinovată.

Psiholog MIHAELA VINTILĂ

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*